

Sygn. akt XI W 1278/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, Monika Krajewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2017 roku i 7 grudnia 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **S. M.**

synowi A. i J.

urodzonemu (...) w miejscowości G.

obwinionemu o to, że:

w dniu 15 listopada 2016 r. około godz. 11.40 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. (...) G. naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki F. nr rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, wskutek czego zmusił kierującego tym pojazdem do podjęcia manewru obronnego w postaci zmiany kierunku jazdy w celu uniknięcia kolizji, skutkiem czego najechał on na słupki oddzielające jezdnię od chodnika, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym; w wyniku ww. zderzenia uszkodzeniu uległ samochód marki F. i słupki,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 128),

I. obwinionego S. M. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 1278/17

UZASADNIENIE

S. M. został obwiniony o to, że w dniu 15 listopada 2016 roku około godziny 11.40 W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. (...) G. naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki F. nr rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, wskutek czego zmusił kierującego tym pojazdem do podjęcia manewru obronnego w postaci zmiany kierunku jazdy w celu uniknięcia kolizji, skutkiem czego najechał on na słupki oddzielające jezdnię od chodnika, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym; w wyniku ww. zderzenia uszkodzeniu uległ samochód marki F. i słupki,

to jest o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2016 roku około godziny 11.40 obwiniony S. M. jechał samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) od strony Mostu Ś. w kierunku ulicy (...).

Gdy obwiniony wjechał do tunelu W. zmienił pas ruchu na skrajny prawy i poruszał się nim do skrzyżowania z ulicą (...).

Za pojazdem obwinionego, skrajnym prawym pasem ruchu jechał samochód marki F. o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez P. E.. Kierujący tymże pojazdem pokrzywdzony - jadąc cały czas za pojazdem obwinionego tym samym pasem ruchu ulicy (...) – w pewnym momencie nie zachował należytej ostrożności, zmienił gwałtownie kierunek jazdy i najechał na słupki oddzielające jezdnię od chodnika.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia obwinionego S. M.: k. 96,
1. częściowo zeznania świadka P. E.: k. 10, 105-106,
2. oględziny materiału filmowego na płycie DVD (k. 34), dokonane na rozprawie (k. 106),
3. notatkę urzędową: k. 1-2,
4. protokół oględzin: k. 4.

Obwiniony S. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że od tunelu W. cały czas poruszał się skrajnym pasem ruchu, który zmienił na środkowy dopiero przy skrzyżowaniu z ul. (...). Podkreślił, że nie widział momentu uderzenia pojazdu marki F. w słupki oddzielające jezdnię od chodnika.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał żadnych podstaw do przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na wstępie wskazać należy, iż w toku przewodu sądowego wyłoniły się dwie różne wersje przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Pokrzywdzony P. E. twierdził, że wjechał w słupki oddzielające jezdnię od chodnika, wskutek nagłej zmiany pasa ruchu ze środkowego na prawy przez obwinionego. Po obejrzeniu nagrania z monitoringu w toku rozprawy stwierdził natomiast, że obwiniony musiał gwałtownie zahamować, wskutek czego zmuszony został do wjechania w słupki.

Obwiniony wyjaśniał odmiennie, wskazując że od tunelu W. aż do skrzyżowania z ul. (...) poruszał się cały czas skrajnym prawym pasem ruchu i nie wykonał jakiegokolwiek manewru, który miałby zmusić pokrzywdzonego do podjęcia manewru obronnego, w celu uniknięcia kolizji, poprzez najechanie na słupki oddzielające jezdnię od chodnika.

Wersja obwinionego jest wiarygodna. Wyjaśnienia E. M. są jasne, pełne, konsekwentne i logiczne. W szczególności ich treść znajduje potwierdzenie w oględzinach zapisu monitoringu dokonanych przez Sąd w toku rozprawy. Nagranie potwierdza fakt, iż obwiniony w momencie najechania przez pokrzywdzonego na słupki poruszał się cały czas skrajnym prawym pasem ruchu – przed pojazdem pokrzywdzonego i nie wykonał manewru zmiany pasa ruchu, który spowodowałby konieczność zastosowania manewru obronnego przez pokrzywdzonego celem uniknięcia kolizji.

Zeznania P. E. są wiarygodne jedynie w zakresie w jakim potwierdza on najechanie na słupki oddzielające jezdnię od chodnika w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie wniosku o ukaranie. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka P. E. odnośnie przebiegu samego zdarzenia, gdyż nie znajdują one potwierdzenia w nagraniu z monitoringu oraz w wyjaśnieniach obwinionego S. M.. Pokrzywdzony początkowo twierdził, iż obwiniony raptownie zmienił pas ruchu ze środkowego na skrajny prawy, czym zmusił pokrzywdzonego do najechania na słupki, natomiast po obejrzeniu nagrania z monitoringu zmienił swoją wersję wskazując na to, iż obwiniony musiał raptownie zahamować, wskutek czego pokrzywdzony nie miał innego wyjścia i musiał najechać na słupki. Należy podkreślić, iż obie wersje nie znajdują potwierdzenia przede wszystkim w nagraniu z monitoringu. Ponadto nawet jeżeli obwiniony zahamował nagle przed pojazdem pokrzywdzonego, to pokrzywdzony zobowiązany był zachować bezpieczną odległość od pojazdu obwinionego, co zapobiegłoby konieczności najechania na słupki oddzielające jezdnię od chodnika.

Sąd, ustalając stan faktyczny w sprawie, nie oparł się na zeznaniach świadka R. W. (k. 19-20), gdyż nie znalazły one potwierdzenia w oględzinach zapisu monitoringu dokonanego przez Sąd na rozprawie – w zakresie w jakim świadek zeznał, że pojazd M. jechał początkowo obok samochodu F.. Świadek przyznał, że nie widział rzekomego manewru zmiany pasa ruchu przez obwinionego bezpośrednio przed pojazdem pokrzywdzonego i jego zeznania w tym zakresie opierają się jedynie – jak sam zeznał – na przypuszczeniach.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała. Wskazać przy tym należy, że szkic miejsca kolizji sporządzony przez funkcjonariusza Policji – k. 3 nie odpowiada faktycznemu przebiegowi zdarzenia. Został on oparty na relacji pokrzywdzonego. Jego treści przeczy ogląd materiału filmowego z przebiegu zdarzenia dokonany bezpośrednio przez Sąd na rozprawie. Prawdziwości zapisu z monitoringu poddanego oględzinom i jego wiarygodności nie podważała żadna ze stron.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W opisie zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu wskazano, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu, w wyniku czego zmusił kierującego pojazdem marki F. do podjęcia manewru obronnego w postaci zmiany kierunku jazdy w celu uniknięcia kolizji, skutkiem czego najechał on na słupki oddzielające jezdnię od chodnika, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej, pozwala na ustalenie, że obwiniony nie zmieniał pasa ruchu bezpośrednio przed zaistnieniem przedmiotowego zdarzenia, wobec czego nie wymusił na pokrzywdzonym manewru obronnego w postaci najechania na słupki. Przyczyną najechania na słupki oddzielające jezdnię od chodnika przez kierującego pojazdem marki F. było niezachowanie przez niego należytej ostrożności.

Ponieważ w świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie można przypisać obwinionemu popełnienia czynu opisanego we wniosku o ukaranie, należało go uniewinnić.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.

Wskazać w tym miejscu należy oskarżycielowi publicznemu, że gdyby należycie przeprowadził oględziny uzyskanego z ZDM materiału filmowego (k. 34) – w notatce urzędowej z k. 35 funkcjonariusz Policji stwierdza, że „po obejrzeniu nagrania nie odnalazł przedmiotowego zdarzenia drogowego” - i bezpośrednio zapoznał się z nagraniem tegoż zdarzenia, to zapewne nie kierowałby do Sądu wniosku o ukaranie przeciwko S. M..